

הספר שדרש כבוד אחי הרה"ג מו"ה משה לייב קושנא נ"י הרב דקהל סאבארקא בפני המת באסיפת עם רב מקרוב ומרחוק ורבים מיקירי הקהלות אשר נשלחו לשם בשם מההרות וכן רבני הקהלות :

אזי רבני ישראל ופרסיה, אלה ילדיהם, אלה למדתי ואורתי, מנערי עד היום הזה אלה שבת צעדי
ומקצבי שבת וקניי אלה ידעתי, כאז רחוק פרשה בכפי עלי ותמן לי נגן יעקב, וכלנה רלן עשרתי, כזה יגיעה יצא
בי לילה וזם לא שקטה ולא נחת, לפרנסתי ולכלכל רוחי בקרבי האכלתי לחם חצירים, ונחמתי שרה החבוהה והאדע, ונודע
והנשם וחלצ החם לשבך, נענתי וילוחי שירי, נחמתי לבי לרפה כליתי וכל קני, וההעורתי בקרבי השקם הלמוד, התנהלתי
עוני לנלתי עד אשר הצלתי אל אולם שער החורה, הראשתי בהנהגתי, ויקר תפארתה לפני בליה, למען אשר לא יאחר
הנער להחלפן בכל כחו, נחמו ונפשו, לצוא אל הקדש פניוה, להיות קרוב אלי, ולקרצה אל שכולי כי חפן זה, וזה רב
עונך גומלתי צדוקי קנן ורל, לעיר ליוני וכן צעתי! אם אונתי אשפרה, נחל ירצן חסדים הראשונים הפלח
לעשות עוה, וגם כאשר נחמתי אל צידי, ונקרצתך חפלי הרחקתי נדוה לצוא לפני ועד של חית, לעונש גדולי הדור, לשמוע
ולחצן דברי חנוים ומידות, לא נחמתי ולא נעשתי, כשנור חלון לא יום ולא ימן שורתי, נח לרעי מרחוק וכל דרכי
הסכנה, ומרחק הנקום ומרחק הזמן לא הפירו ציך וציני צאר פניך הלכה, ועמודי עק כבוד קצורי ישר לפני
הדרך, ובכל מקום ודרך קף רגלי עיך ולבך שם, לעיר קפתי, ובהעלתי על קום המודיגות, וינתי מודת ושקלתי
צליכה, וכמוהו, אחי ורצני ארם, וכאשר הייתי לחם, ונלאתי את ידי לשרת בקדש, ולעמוד על המשמרת להורות
הורה לעד קדושה, לעלל תנחמי, ופקדתי שורה רוחי, וכאשר ישל חם דברי חלקים, כן התחזקתי לשמור מולא
שפתך ולעשות ככל אשר הורתי, לאור תורתך הלכתי, ונגה זו הדרך עלי לעשרת תפארת — ועזה אלה! כפלה
עשרת ראשי ובר לרקתך עלי נדעך, נחמתי הושעתי, עק וערפל קצורי, אצד מוסק מני, ונשארתי לבדי חלון משען
ומשענה — אונתי וכי לי לבדי מת התייר הגדול, הלא לכל ציך וחלונך יית וקירי נפשיך כדרך וכל בני משפחתך
יודעי ומכירי, וכן לכל בני עדה הקדושה אשר יסכם פה ועומדים ומקצבים את ארצו הקדש, ואשר חיוס פה
עונתי, לכלל כאשר הי אז רחוק ורעה חלון, זה תאשה והרצנים שנה, בשלום וצניעות הן עומה, ורבים השב עשן, כי
צמידת אהרן נודתי, הי אהב שלום וירדף שלום, אהב את הצדוק ומקרבן להורה, צעתי לצ ומנוחה רוח הן את חלקים
ואכשם וכל נעלות שמי חבתי זיל לקבן הורה מנלחות צה, אר והדר נחמו עליה, וכאשר ירחם חלקים על פניו
שומרת לי, כן חכמת פניו האירה לפניו, ודברי פי חכם קה, ירדו לחדרי הלב, כאשר נענתי הלב ילאה, והיו לרלן חומר
לפני כל שומעם, הנשירי אליו הלצות והדציקס אליו כאזיר על הנחמים כי אהרן קדש הי, הסם שלא נש מאוהל החורה
בכל זאת לא גבה לצ ציה, ולא הי פרוש מן הלצות, רק נעורר עם הנריות, ותיחת חולין שלה ואלא חן ושכל עוז
הרציו את לצ שומעם — לכן כל העדה כלם מוקימים וצורים כי קמוך אהרן קדש הי, את ידיו עליהם, צרכם צעין
יפה, ומתן ויהודו עליהם, כלם כאשר יקנוט וילילו, יחומים היינו ואין אז כפלה עטרת תפארתו, וקול נהי נעמוע
ומתקלה וקצותי, איך שודדתי, אור השך חלואל החורה ולא יגה שציז אשה, כי אצתי רועתי נקע ונבלה, מי יגן צבדתי
מי יעמוד צפרן כאהרן, להשיב חרן ולכפר עון אלה, אהרן החורה נלקחה, ונחמתי עונתי ונקורות ונעניות החכמה, חלם
שום מונל רצין צרכה ענלה מלצתה נחמתי, ולשון מדרגה גדולתה ונפלאות, נחמתי צינתה והסכל הנקף, וכל צן חיל
כדי כח לחת ידים רשות ולחמן, צרכים כשלום נשבר ומדנה וקהי קלסי קדש אצדתי אר הפארתנו וני, יוכל להשיע — הי
אחיל אריאל, קרי חנה זה אהרן קדש הי, קפדי והלילי וקוני עלי, הקינה שאנתי גדולי הדור, על חיל, כשנפטר מן העולם
(ציץ ליא עיף) איך לשלם שאצד מנחגי, ואוי לקפינה שאצד קצורנעל, כי אצתי העדה הקדושים אליו ושמו
הנחמו כילי ציה וצני ומשפחתו מקצבים, צקפינה הם יקצבים יחד, צקקע ונמיתה בלי פחד, צמחים